

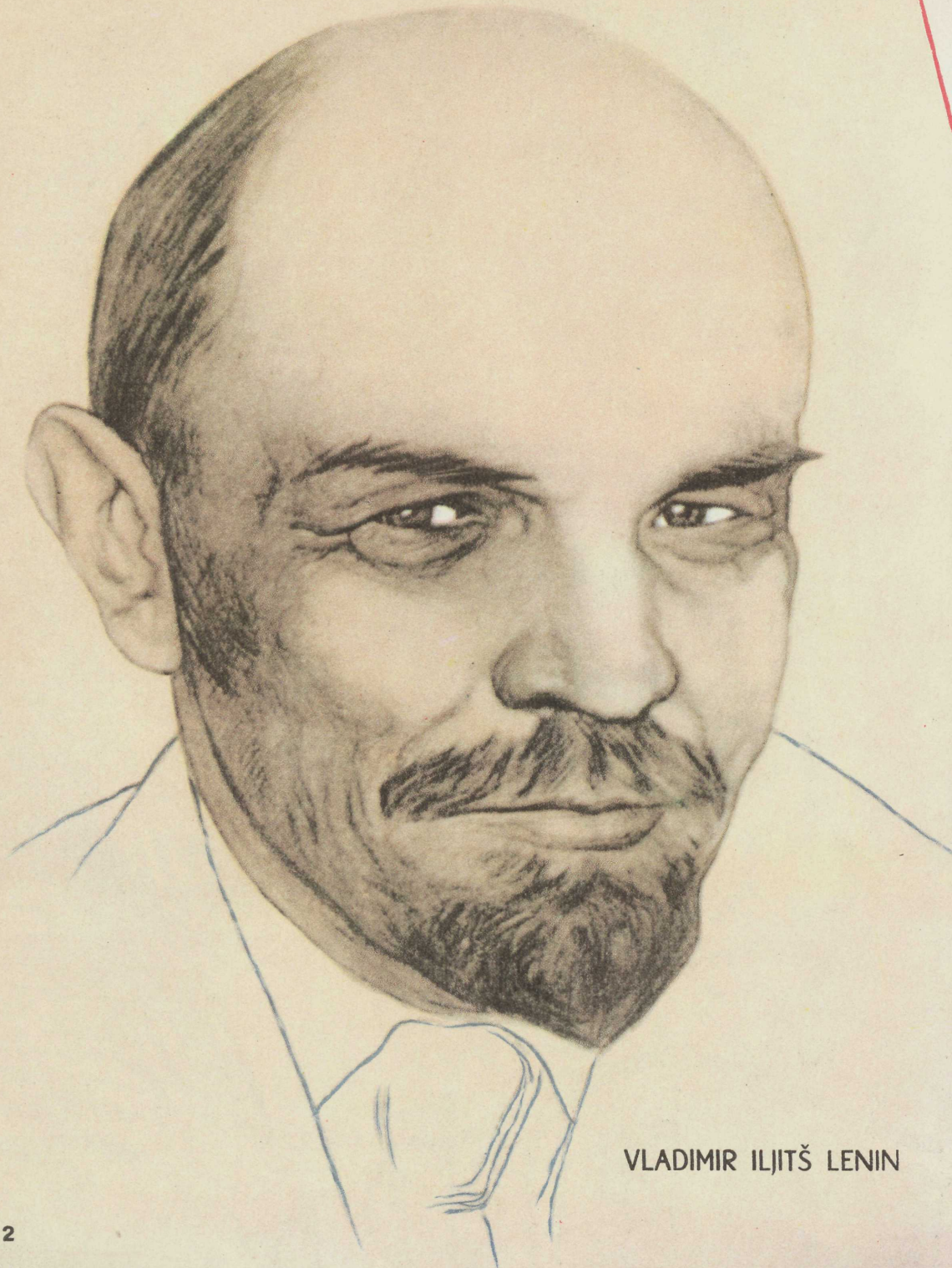
A colorful illustration of four children. In the top left, a hand holds a red flag with a white cross. In the top center, a boy with a white turtleneck looks to the right. In the top right, a girl with a ponytail looks down at a small blue bird perched on her hand. In the bottom left, a boy with a large dark pompadour looks to the right. In the bottom center, a boy with a white turtleneck and a red collar looks to the right. The background is a light yellowish-green.

TÄHEKE

NR. 4 · 1960

22. aprill
V. I. LENINI
 90. sünniaastapäev

Millest mõttes Lenin

VLADIMIR ILJITŠ LENIN

NÄGIN PILTI LASTELEHEST
 VÄGA SÕBRALIKUST MEHEST.

TEMA SÜLES LAMAS KIISU,
 VAIKE VÕODILINE MIISU.

MEES VIST KIISUT RÜPPE AITAS.
 NÜÜD TA KÄSI KASSI PAITAS.

PILDI ALT SILM TAHTI VEERIS:
L-E-N-I-N.

– „KES ON LENIN, ÜTLE, EMA?“
 – „MEIE RAHVAST JUHTIS TEMA,
 TÖÖTAJATE SUURT PARTEID,
 ÕNNELE VIIS KÕIKI MEID.“

MEELDIS MINULE SEE PILT.
 VAATLES LENINIT MU PILK.
 KUHUGI TA POLNUD TÖTTEL,
 ISTUS TUGITOO LIS MÕTTES.

MIS TA MÕTTES? KÜLLAP LASTEST,
 NENDE ELUST KAUNIST, VASTSEST.
 NENDE MÄNGUPÄEVAST PIKAST,
 LÖBUSAST JA RÕÖMURIKKAST,
 KUS NEIL NURRU LÕOVAD KIISUD,
 VAIKSED VÕODILISED MIISUD,
 NAGU SEE, KES ISTUB SEAL
 LENINIL JUST PÕLVE PEAL.

TANJA

Seitsmeteistkümnendal aastal ei tahtnud Petrogradi sügis kuidagi talvele teed anda. Oktoobri lõpuks tuli küll korraks lumi maha ja oli ka külm, ent see kestis ainult paar päeva. Siis hakkas jälle vihma sadama ja puhus vinge tuul.

Ema võttis Tanja Smolnõisse kaasa. Ta ei saanud teda kuidagi koju jätta, sest trammid käisid halvasti.

Smolnõis oli Tanjal palju huvitavam. Kogu päev täitis maja inimeste lakkamatu sumin. Juba varahommikul ilmus Tanja trepile. Varsti astuski trepist alla väikese habemega lühike mees mustas palitus ja mütsis, hoides naise käe alt kinni. Iga kord ütles Tanja ema neile: «Kuhu te küll niisuguse ilmaga lähete, Vladimir Iljitš, vihma sajab ju.»

«Välja. Värske õhu kätte. Seda on meil hädasti vaja, eks, Nadja?»

Krupskaja tervitas Tanja ema ja noogutas ühtaegu Vladimir Iljitšile.

Varsti tuli Vladimir Iljitš üksinda tagasi. Tanja teadis, et Nadežda Konstantinovna töökoht on siit kaugel ja et ta jalutuskäigult läheb otse sinna.

Nüüd oli Tanja aeg.

Vladimir Iljitš astus trepist üles esimesele korrusele ja hüüdis:

«Tanja, u-uuu!»

Mõlemad ootasid, kuni kaja lõppes. Siis oli Tanja kord vastu hüüda:

«U-uuu!»

Jälle veeres kaja, korrates Tanja hõiget. Vladimir Iljitš astus veel pool korrust ning hõikas uuesti: «Tanja, u-uuu!»

N. Otten

Nende uu-de järgi luges Tanja korruseid. Nüüd oli Vladimir Iljitš juba kolmandal korrusel ja kusagilt ülalt kostis ta hääl:

«Tanja, u-uuu!»

Läbi kaduva kaja kuulis Tanja kiireid samme ja hüüdis kabinetti astuvale Leninile järele:

«U-uu-uuu!»

Siis läks ta karkudega kõpsides tuppa ja heitis pikali, pannes kargud enda kõrvale voodisse.

Kui Lenin nägi esimest korda Tanjat ja ta karke, päris ta üksikasjalikult tüdruku elu järele. Ta sai teada, et Tanja elas niiskes keldrikorteris, kus ta haigeks jäi, et neil oli raske, sest isa oli saanud rindel surma, et arstid ja rohud olid kallid. Kui Lenin oli seda kõike kuulnud, ütles ta lõpuks tõsiselt: «Vaata, Tanja, sellepärast me võitlemegi... Ja kui revolutsioon

L. HÄRMI illustratsioon

KÕIGE TUGEVIAM

võidab, siis ei kannata me enam tühja kõhtu ning meie lastel pole kopsud haiged ja nad ei käi karkudega.»

Sellest ajast saadik vaatas Tanja tihti oma karke. Ta tahtis väga, et see aeg jõuaks rutemini kätte.

Tanja ärkas nälja ja võõraste häälte peale. Emaga istusid toas veel kaks meest, kes olid sõitnud siia ema kodukülalt. Nad sõid kapsasuppi. Ema ütles Tanjale: «Hakka nüüd sinagi sööma, muidu jahtub supp ära.»

Tanja teadis, et supp oli tehtud ainult veest ja kapsastest, ja ta tundis suus juba selle maitset.

Üks talumeestest küsis ettevaatlikult:

«Kas on õige, et Lenin on nüüd see kõige tähtsam?»

Tanja ema vaatas imestades mehe poole:

«Kas ta siis rääkis sinuga?»

«Rääkis.»

«Ja seletas kõik?»

«Kõik, kõik, viimase punktini: kuidas elada ja mida edasi teha. Ainult see on kehv, et meie peame niisugust lahjat suppi helpima. Küllap peameestel on rammusam.»

«Kõik söövad praegu lahjat suppi!» ütles ema. «Ka Lenin sööb, olgugi et ta on kõige tähtsam.»

Tanja istus otsustanult laua taha ja sirutas käed taldriku poole. Ta tahtis väga korrata Vladimir Iljitši sõnu selle aja kohta, kui revolutsioon võidab ja kui ei ole nälga ega laste haigusi. Kuid ta ütles ainult:

«Sellel supil pole midagi viga, seda võib süüa küll. Aga kui me võidame, pole meil enam halba, vaid on ainult head.»

Talvel on tore jää peal liugu lasta ja uisutada. Vahel ei taha lapsed pimedaski tuppa tulla. Aga meremeestele teeb jää igal talvel peavalu. Kui järved on jääs, siis on ka meri valge kaane all. Ja mida pikem ning külmem on talv, seda paksem on jää. Paksu jääga aga laevad merel sõita ei saa.

Kuidas siis jääst võitu saada? Selleks on ehitatud jäälõhkujad. Need

JÄÄLÖHKUJA

on võimsad laevad, mille nina on väga tugevast terasest. Sellega nad rõhuvad jää tükkideks ja teevad nii viisi teistele laevadele teed.

Alles hiljuti sai meie kodumaal valmis maailma kõige võimsam jäälõhkuja „Lenin“.

„Lenin“ ei ole harilik jäälõhkuja, vaid aatomi-jäälõhkuja. Mida see tähendab?

Tavalisel jäälõhkujal on kütteineks kivisüsi. Seda läheb masinate töölepanemiseks vaja väga palju. Nii peab jäälõhkuja tihti sadamasse sõitma, et jälle kivisütt peale võtta.

Jäälõhkujale „Lenin“ aga annab jõudu aatomiküte. Seda on tarvis väga vähe. Ühe päeva jooksul kulub niisugust kütust ainult tikukarbi täis! Ja nii võibki „Lenin“ terve aasta ühtjärke jääd purustada, ilma et ta pruugiks vahepeal sadamasse tulla.

Meie uus jäälõhkuja on viiekorruselise maja kõrgune. Ja tema ruumidesse võib kergesti ära eksida, sest neid on tervelt 900!

„Lenin“ on kõigist teistest jäälõhkujatest kaks korda suurem. Kui ta oma suure jõu ja raskusega jääd rõhub, siis puruneb ka nii paks kiht, millest teised jäälõhkujad jagu ei saa. „Lenin“ võib ilma vaevata purustada näiteks kahe ja poole meetri paksuse jää. See on niisugune jääkiht, mis ulatuks sinul kodus põrandast laeni!

Näed siis, kui palju on jõudu aatomi-jäälõhkujal „Lenin“.

Praegu murrab „Lenin“ Nõukogude laevadele teed suurtel jääväljadel. Nii aitab aatomi-jäälõhkuja „Lenin“ nõukogude meremeestel võitu saada karmist talvisest loodusest.

JUHAN SAAR

KEVAD =

rõõmus poisiklutt

Ei nüüd enam päike naljalt silmi kinni pigista. Talvetaat ka päris paljalt higistab ja higistab.

Kasukata jookseb ära tibades ja tilkudes. Küll on palju soojust, sära ikka päikse pilkudes.

Virgalt vulisevad jõkke talvetaadi pisarad. Kraavikaldaal kära, rökked — poisiklutid kisavad.

Palja jalu, õhinaga, sassis särav juuksetutt. Kõigist vallatum on aga kevad — rõõmus poisiklutt.

Lõoke ja vikerkaar

H. MÄND

OLEN LÖBUS LÖÖRILIND,
MULLE MEELDIB TAEVARIND.
LENDAN PILVESAARELE,
SAARELT VIKERKAARELE.

TERE, TERE, VIKERKAAR,
SUURE MERE SILLAKAAR!
ÜTLE, KAS ON TÕSI SEE,
ET SA ILMA SOOJAKS TEED?
NING ET PÄIKENE SIND KUDUS
VIHMAPIISKADEST JA UDUST,
KISKUS KIIRTEST KULDSEID LÕIMI,
SEITSME VÄRVIGA SIND PÕIMIS?

ÄRA KAO NII RUTTU ÄRA,
SUVE LÄBI TAEVAS SÄRA!

Täppidega nimi

SIIRI JUBA UKSELT TEATAB:
„TÄNA KOOLIS PROOVISIME
KIRJUTADA OMA NIME.“
EMA HETKEKS TÕOGI PEATAB:
„TEGID SA KA ILMA VEATA?“
SIIRI ÕNNELIKULT JAATAB:
„ÕPETAJA ISE VAATAS,
ÜTLES: „TUBLI! SEEKORD SUL ON
TEHTUD KÕIGE PAREMINI.“
JA SIIS KIITIS VEEL, ET MUL ON
ILUS TÄPPIDEGA NIMI.“

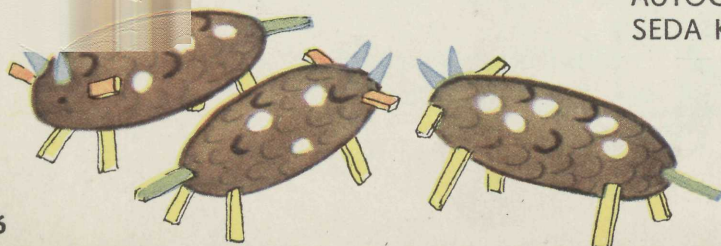
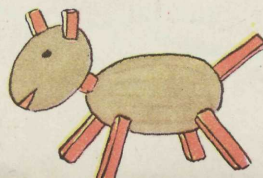
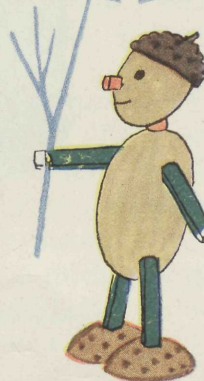
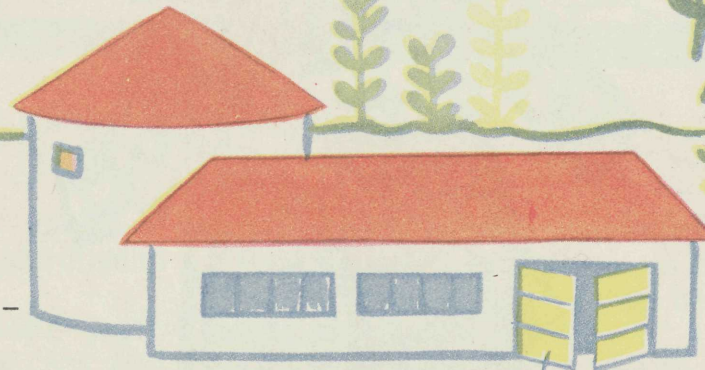

S. VALJALI illustratsioonid

Kolhoosnikud

MUL ON IKKA OSAV VEND! –
TEGI SUURE LOOMAKARJA,
KÄBIDEST KOLHOOSIKARJA,
TEGI KOERA, KARJATAADI,
KARJA LÜPSJÄTE BRIGAADI.
SEDA KÕIKE TEGI VEND.

AGA MINA ISE TEEN
PIKA LAUDA, KÕRGE Torni,
ÜMMARGUSE SILOTORNI,
JA SIIS HAKKAN LINNA VIIMA
AUTOGA MA KOORT JA PIIMA.
SEDA KÕIKE MINA TEEN!

Ühel aprilli pärastlõunal jutustas õpetaja koolis midagi ilusat. Lapsed istusid, käed süles. Pinkidelt rippus hulk väikesi jalgu. Silmad olid pärani ja mõnel innukal kuulajal isegi suu.

Äkki langes aknale hele päikesekiir. Laste näod selginesid. Kõik pöörasid pead sinnapoole. Vaatasid imestunult sinisesse säravasse õhku.

Korraga aga hüüdis üks Gáli lastest:

„Pääsuke!“

Tõepoolest lendles üks pääsuke akna taga, ja siis veel üks.

„Puhkame,“ ütles õpetaja lastele ja avas akna.

Pääsukesed häälitsevad siia-sinna keereldes:

„Vidiit, vidiit!“

See vist tähendab pääsukeste keeles tere päevast!

Kõik lapsed panid käed vaheliti rin-

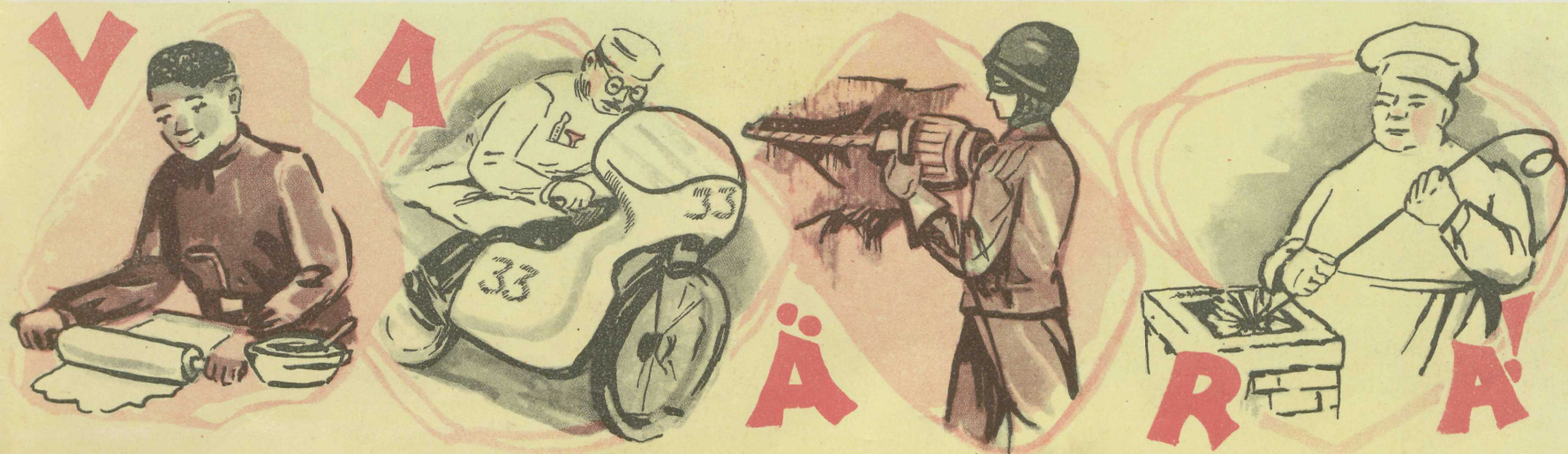
GÉZA GÁRDONYI

Pääsukesed
tulid
tagasi

nale ja laulsid pääsukeste poole noogutades: „Pääsu, pääsu, oota vähe, vii mult ära tedretähed, piiri-pääri, siidiviidi, peale kerri siidniidid!“

Ja kõik naersid. Näod õhetasid. Isegi õpetaja naeratas. Tunni aja pärast oli juba kogu küla täis teateid pääsukeste saabumisest.

V. HURDA illustratsioon

NENDEL PILTIDEL
NÄETE VIIT MEEST.
KES NAD ON? JA
MISSUGUNE ON
NENDE ÕIGE
TEGEVUS?

Kuu lendas kaevust

Kord nägi üks mees kaevus kuu peegelpilti. Ta viskas ruttu kaevu nõõri, mille otsas oli konks, ja tahtis sellega kuud üles vinnata. Konks aga jäi kaevu põhja kivi taha kinni. Mees sikutas nõõri kõigest jõust. Äkki see katkes ja mees kukkus pikali. Maas lamades nägi ta, et kuu särab taevas. Mees mõtles: „Mu töö ei olnud siiski asjata – kuu lendas otse oma endisele kohale!“

K. NIINEPUU illustratsioon

J. RANNAP

TÜDRAKUST,

Kui Annel seitse sünnipäeva möödas oli, läks ta kooli ja temast sai oktoobrilaps.

Oktoobrilapsed on hoolsad ja korralikud lapsed. Anne oli ka hoolas ja korralik, ainult tundide ajal kippus vallatust tegema.

Sellest said teada pioneerid. Kord vahetunnil astus Anne juurde punase kaelarätiga tüdruk ja küsis:

„Miks sa, Anne, minuga enam sõber ei taha olla? Sa ju tead, et mulle ei meeldi tüdrukud, kes tunnis müraavad.“

Anne kokkus. Talle tuli meelde päev, kui ta internaati jäi. Anne oli pidanud siis esimest korda ise patse tegema. Proovis nii ja teisiti, aga pikad juuksed läksid järjest rohkem sassi. Lõpuks istus ta voodile ja hakkas nutma.

Siis oligi tulnud see punase kaelarätiga tüdruk ja imeosavasti patsid korda seadnud. Pärast õpetas ta Annet seda ka ise tegema.

Ei, niisugust sõpra Anne küll ei tahtnud kaotada! Ta võttis oma kaaslasel kõvasti käest kinni

ja lubas edaspidi alati õpetaja sõna kuulata.

Kes siis on see Anne suur sõber?

Tema nimi on lira, lira Vorsmann. Lira on Pika-vere kooli oktoobrilaste juht. Kõik selle kooli oktoobrilapsed hoiavad teda väga. Lira mõtleb nende jaoks välja huvitavaid mängu, jutustab muinasjutte ja aitab koolitükke selgeks õppida.

Suvel oli lira kodus perenaiseks. Ema käis kolhoosis tööl ja lira tegi väikestele vendadele

KES KAN

süüa. Kui aga kodustest toimetustest aega üle jäi, ruttas temagi põllule – kolhoosi mais oli ju pioneeride hooleks.

lira kodus oli lehm nimega Mustik. Tavaliselt on lehmad väga sõbralikud loomad, kuid see Mustik oli tige. Kui ta nägi kedagi lähenevat, hakkas ta kohe sarvi torkamiseks valmis seadma. Aga sarved olid tal pikad ja teravad.

lira ei julgenud Mustikule ligigi minna. Ka ema hoidis kurjast loomast eemale. Ainult vanaema võis talle läheneda.

Ükskord aga läks Mustik ka temale kallale. lira oli parajasti õues ja nägi, kuidas lehm vanaema pikali paiskas. Korraga ei mõelnud lira enam sellele, et Mustik võib ka temale liiga teha. Ta haaras suure kasetümika ja sööstis õnnetuskohale. Mustik ei oodanud nii julget rünnakut. Ta jättis vanaema rahule ja katsus, kuidas eemale sai.

See oli juba teine kord, kus liral julgusest kasu tuli. Eelmisel talvel võttis lira osa rajooni kooliõpilaste suusavõistlustest.

Äkki laskus rada mööda mäekülge oru põhja. lira seisatas kokkunut. Tema kodu oli suure soo serval. Seal polnud harjutamiseks väikematki mäenõlva.

Kaks võistlejat-tüdrukut võtsid parajasti suusarihmu lahti. Neil oli vist ka hirm hakanud. Nad valmistusid nüüd jalgsi orgu ronima.

lira otsustas julgem olla. Ta andis keppidega hoogu ja sõitis esimest korda elus järsust mäest alla. Mis sellest, et ta korra kukkus. See-eest jäid kaks kartlikku tüdrukut kaugele selja taha.

Niisugune on lira, Pikavere oktoobrilaste suur sõber. Ta laulab hästi, tantsib hästi ja on lugenud läbi palju tarku raamatuid. Sügisel õpetas lira teistele pioneeridele koguni näidendi selgeks.

Kevadel lõpetab lira neljade ja viitega Pikavere kooli. Sealsetele oktoobrilastele jääb ta aga kauaks meelde. Ja kui neist endist pioneerid saavad, püüavad nad olla niisamasugused nagu lira.

A. VENDERi illustratsioon

NAB

PUNAST

KAEALARÄTTI

Tamm ja puravik

Kübar viltu peas, ilmus üks paks puravik otse noore tamme juures maapinnale.
„Onu, kui vana sa oled?“
„Sain just viieaastaseks,“ vastab tamm.

„Aga mina sündisin praegu. Ja vaata, ma olen peaaegu niisama suur kui sina! Mis siis edasi saab, kui ma veel kasvan? Hoi ennast, onu, parem heaga kõrvale, muidu ei jätku mulle ruumi!“

Tamm muutus rahutuks. „Oota ikka natuke, ela kolm päeva, siis vaatame!“

Möödus päev ja teine. Puravik paisus iga tunniga. Tamm hakkas juba kartma, kuid siis tuli kolmas päev ja puravik vajus küljeli.

„Tammeke, kas sa ikka veel seisad?“ küsis puravik.

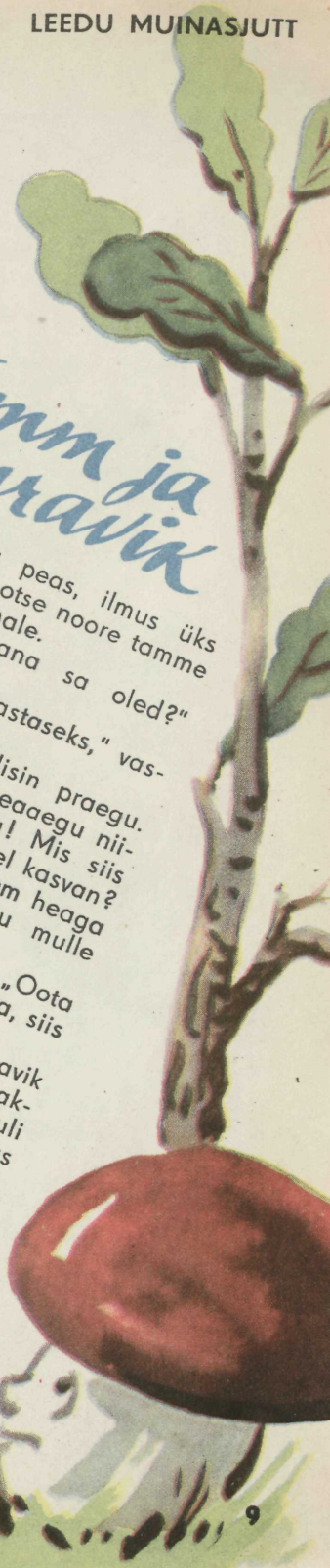
„Seisan.“

„Aga mina kukun juba küljeli. Ma tunnen, et mu peaga ei ole kõik korras.“

Puravik läks usse täis, mädanes ja lagunes päris ära. Tamm aga kasvab praegugi.

K. NIINEPUU illustratsioon

ADOLF RAMMO

Kaks maiast

E. PIKA illustratsioon

Intsu kisub sahvri poole.
Vaatab: „Uks, näe, ongi praakil.“
Hoolimata eide hoolest
koorenõu seal praegu laakil.

Riiulile hüppab Ints.
Limps-limps-limps.

Korraga uks paiskub valla,
kostab mürts ja põrand põrub,
välguvad me Vello tallad,
ümber suu tal moosivõru!

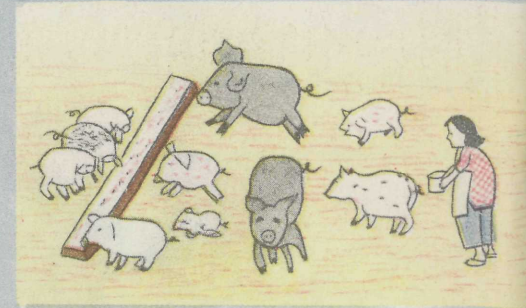
Kohe Intski välja kargab,
vurre keelega veel kasib —
teineteist need maiad vargad
pimedas vist kohutasid.

Kellel teod ja mõtted pahad,
sellel ikka hirm on nahas.

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!
TÄNANE POSTIPAUN TOOB TEILE TERVITUSI KAUGETELT SÕPRADELT — LASTELT KÕIGIST MAAILMAKARTEST.
NAD MANGIVAD, LAULAVAD JA JOONISTAVAD NAGU TEIEGI NING ON NIISAMA TOOKAD JA LÕBUSAD.

Kuigi oleme oktoobrilapsed, ko-
gume ka meie vanametalli:
Kahe päeva jooksul kogusime iga
lapse kohta 26 kilogrammi. Oleme
väga rõõmsad, et ka meie saame
aidata teha nii suurt tööd.
Täitaa oblasti
Raudteekooli nr. 110
II KLASSI OKTOOBRI LAPSED

Iga päev võtame
kooli kaasa toitu.
Vahetunnil läheme
koos õpetajaga ae-
da ja kostitame lin-
de. Me käisime ka
metsas ja seadsime
sisse loomade söögi-
laua.

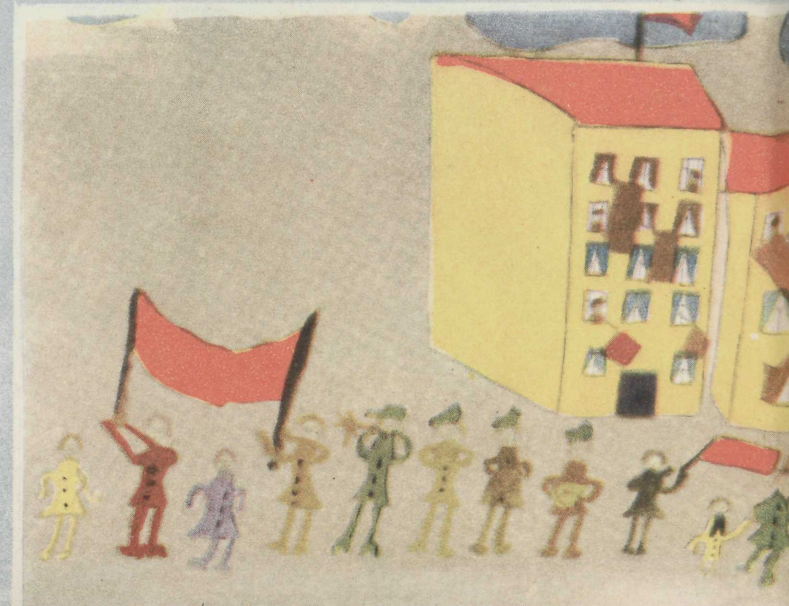

6-aastase VAN MIN-LINI joonistus.
(Hiina Rahvavabariik.)

HANNELORE BLESSIN,
Saksa Demokraatlik
Vabariik

„TUVID“ — ETSUKO JUHIO, 9-a. (Jaapan.)

Meie klassis Suurmees, Peeter,
Krista Saar ja Villu Ehfeer.
Seal on teisi lapsi veel,
kõigil neil on rõõmus meel.

Oktoobrilapsed oleme
ja Leninit kõik tunneme.
Tähte rinnal kanname,
eeskuju teistel anname.
KALEV AEDMA,
Tallinna 22. Keskkooli II-c klassi
oktoobrilaps

"DEMONSTRATSIOON" – KURTCHEN WIEK, 8-a
(Saksa Demokraatlik Vabariik.)

Vanaaja valgus

AINO TIGANE

Ühel päeval tuli Jüri koolist kange tuhinaga koju ja hüüdis juba künniselt:

„Ema, mina meisterdan osavate käte ringis küünlajala. Siis saame tuppä toreda vanaaja valguse. Peaks nüüd elekter rikki minema!”

Ema üksnes naeratas. Väike Ülle aga rääkis venna järgi oma ratastega küülikule:

„Peaks lektel likki minema.”

Nädala pärast saabus Jüri küünlajalaga. Ja miline üllatus teda ootas: toas ei süttinud elekter, klõpsuta lülitit või kümme korda!

Jüri rõõmutses. Kui ta enda meisterdatud jalale oli küünla sisse pannud ja selle süüdanud, tekkis toas mitte ainult vanaaja valgus, vaid sündisid ka vanaaja varjud. Ülle küüliku vari hüppas seinal, suur nagu hobune. Jüri peast aga tekkis lae alla ümmargune vari kui tohutu kõrvits.

„Tore!” kiitis Jüri.

Kuid siis istus poiss õpetükkide juurde. Ta tõmbas küünlajala küll üsna ligi ja kummardus üle vihiku, ometi ei näinud ta ülesandeid teha. Väike Ülle pillas küüliku kaenlast ega leidnud seda enam mustade varjude vahelt.

„Hirmus!” kargas Jüril süda täis. „Et kah elekter rikki läks!”

„Hirmus, likki läks!” pahandas Üllegi.

Ema kuulis laste häda.

Ta astus tuppä ja ütles:

„Keerasin ennist ainult lambi välja, et te toreda vanaaja valguse saaksite... Hüva, süütame jälle elektri.”

Jälle Tuisupeal!

Ühel päeval sattusid Tuisupea ja meie toimetuse kunstnik jälle kokku. Kõigepealt kinos, siis poes ja lõpuks bussis.

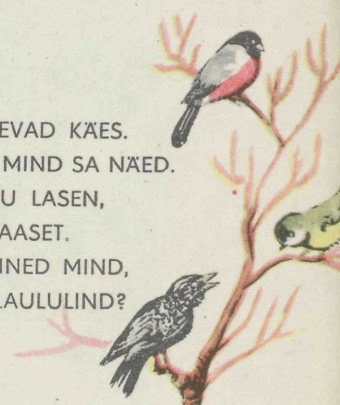
Tuisupea kunstnikku ei märganud, kunstnik aga Tuisupead küll. Või kuidas sa saadki mitte tähele panna niisugust poissi, kes ikka midagi pahasti teeb!

Muidugi pani kunstnik kõik Tuisupea tembud paberile. Siin nad on!

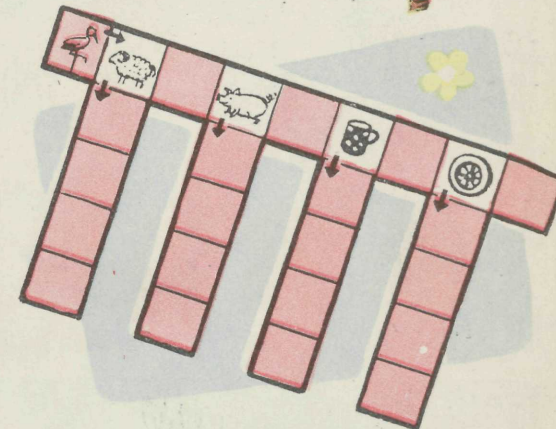

Kui aga mõni lugejatest niimoodi käitub, siis joonistame järgmisse „Tähekesse“ juba temast!

ARVA

KUI MA TULEN, KEVAD KÄES.
RÕOMUSTAD, KUI MIND SA NÄED.
VILISTAN JA LAULU LASEN,
OTSIN OMAL' PESAASET.
ÜTLE, KAS SA TUNNED MIND,
KES SEE LÖBUS LAULULIND?

Kas te teate, lapsed, kuidas niisugust kamm-mõistatust lahendatakse? Kõigepealt tuleb ära arvata, mis on

APRILL 13 REE
APRILL 15 REE
APRILL 17 PÜHAPÄEV
APRILL 9 TEISIPÄEV

ÕÕJA PÄEV

«Mis on sinu nimi, õõ?» küsis päev.
«Missugune nimi!? Mul polegi nime. Lihtsalt õõ ja kõik.»
«Aga kuidas sind homme kutsutakse?»
«Mis tähendab «homme kutsutakse»? Homme on minu nimi samuti õõ.»
«Aga mis su nimi oli eile?»
«Ka õõ!»
«Aga minu nimi on täna teisipäev, homme olen kolmapäev, ülehomme neljapäev; elle oli minu nimi esmapäev, üleelle aga pühapäev,» ütles päev.

M. Mališeyski

KÜLL AGA KÜSIS!

Kasvataja jalutab lastega aias. Mürinal veerevad mööda tänavat suurtükid. Kõik lapsed tormavad aia äärde vaatama ja kisavad: «Suurtükid, suurtükid, suurtükid!» Kui suurtükid on möödunud, pistab pisike Piret nina aiapulkade vahele ja küsib: «Tädi, kas nüüd tulevad väikesed tükid?»

Laste suust üles kirjutanud L. Raudsik

PONTU JOOKSIS ANTSULE IGA PÄEV KOOLITEELE
 ASTU. TÄNA TA AGA EI KOHANUD OMA SÕPRA.
 ANTSUGA KOOS OLID PONTU EEST PEITU PUGE-
 JD LINNUKE JA JÄNKUPOISS. LEIDKE KÕIK KOLMI!

ÄRA!

joonistatud ülemistesse ruudukestesse.
 Edasi kirjutage saadud sõnad noole-
 kestega näidatud suunas välja. Igasse
 ruudukesse tohib kirjutada ainult ühe
 tähe.

Kui see kõik tehtud, ongi mõista-
 tus lahendatud.

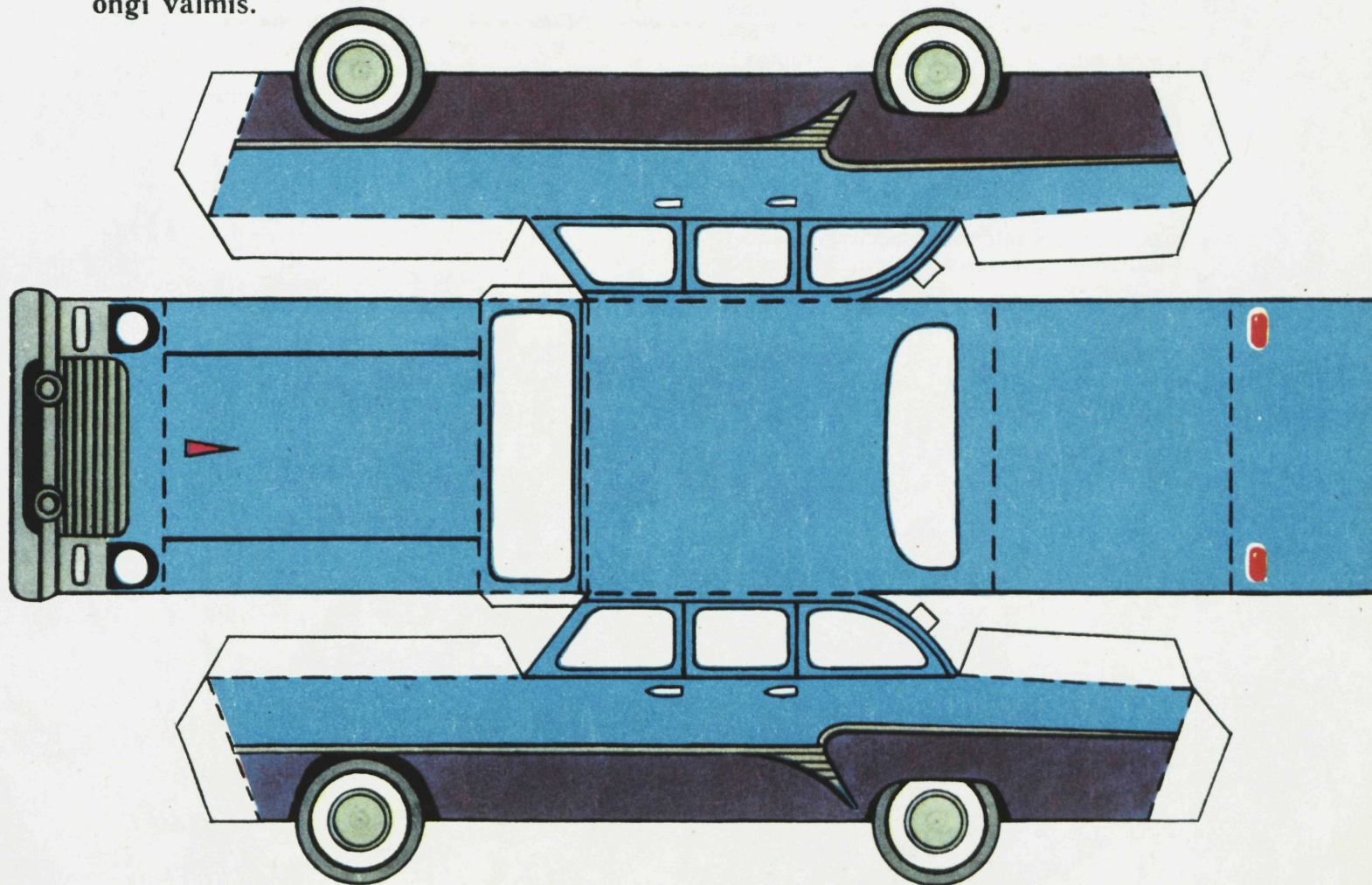
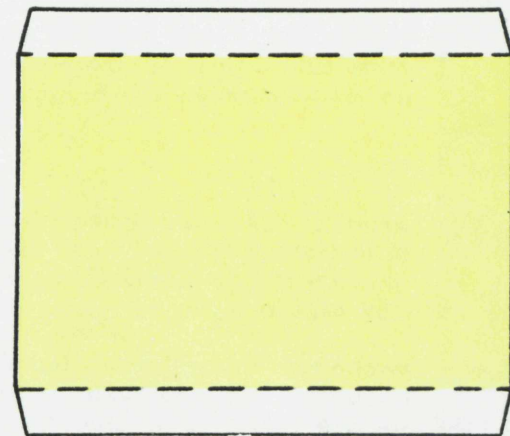

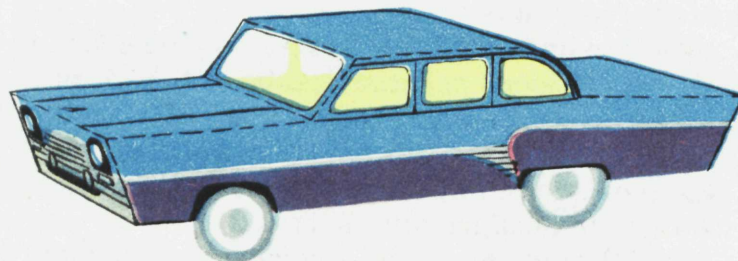
SEDA SINIST JOONT MÕODA LOIGAKE VÄLJA KÕRVALOLEV KASITÕULEHT.

Siin on lahtilaotatud autokere ja selle juures auto põhi (kollane). Kui sa kõik hästi täpselt välja lõikad ja hoolikalt kokku liimid, saad tore auto.

Kõigepealt lõikagi auto kere ja põhi mööda väliseid piirjooni paberist välja. Kui sul on hästi teravate otstega käärid, siis lõika ettevaatlikult ka aknad sisse ja liimi klaasideks (sissepoole) tsellofaanpaber (kui seda ei ole, võivad aknad niisamuti jääda).

Nüüd voldi auto kere mööda punktiirjooni (— — —) kokku ja pane siis ääred liimiga kinni. Lõpuks liimi ka põhi alla ning auto ongi valmis.

Kai läks Reedale külla. Tal oli vaja tingimata oma suurt uudist rääkida.

«Kas sa tead, Reet, kus ma eile käisin? Ei, sa ei oska arvata! Ma käisin onul külas, selle onu juures, kes trükikojas töötab. Ta ütles, et oli möödunud nädalal kaks toredat raamatut trükkinud. Ühel olevat veel hästi-hästi palju pilte sees.»

«Mis raamatud need olid?»

«Ma ei mäleta enam peast. Aga onu kirjutas need paberile üles, et ma teaksin poest küsida. Ma võtsin selle paberilehe kaasa.»

Kai ja Reet lugesid kahekesi:

«D. Mamin-Sibirjak «Aljonuška muinasjutud».

R. Kipling «Kuidas ninasarvik sai oma naha».

«See viimane ongi just paljude piltidega ja hästi lõbus lugu. Onu jutustas mulle. Mul on nii hea meel, et ninasarvik sai karistada — mis ta siis sõi pärslase koogi äral! Aga see pärslane oli ikka kaval küll! Kui ninasarvik läks suplema, jättis ta oma naha kaldale. Pärslane nägi seda, läks koju ja täitis oma kübara kuivanud koogipuruga. Siis tuli ta rannale tagasi ja puistas selle ninasarviku nahasse. Oi, oi, küll need koogipurud kõditasid ninasarvikut!»

Kai ja Reet naersid mõlemad. Siis aga küsis Reet:

«Kas onu teist raamatut ka jutustas?»

«Jutustas küll. See on palju paksem raamat, seal on neli muinasjuttu sees. Selles raamatus räägitakse varblasest ja korstnapühkijast Jašast, sääsest, kellel on pikk nokk, ja karust, kellel on lühike saba, ning vaprast jänesest ja... nii paljudest asjadest, et mul ei jäänud kõik korraga meeldegi.»

«Lähme vaatama, võib-olla on need raamatud juba müügile tulnud!»

«Lähme!»

PONTU JOOKSIS ANTSULE IGA PÄEV KOOLITEELE VASTU. TÄNA TA AGA EI KOHANUD OMA SÕPRA. ANTSUGA KOOS OLID PONTU EEST PEITU PUGENUD LINNUKE JA JÄNKUPOISS. LEIDKE KÕIK KOLMI

ÄRA!

joonistatud ülemistesse ruudukestesse. Edasi kirjutage saadud sõnad noolekestega näidatud suunas välja. Igasse ruudukesse tohib kirjutada ainult ühe tähe.

Kui see kõik tehtud, ongi mõistatus lahendatud.

Kas te, lapsed, teate, missugune loom elab kõige vanemaks?

Kilpkonn. On teada, et ta võib olla isegi kolmsada aastat vana.

Nagu tema nimi juba ütleb, on kilpkonn kaetud kilbiga. Just nagu kivist kübaraga. Välja ulatuvad tal ainult pea ja jalad, aga needki tõmbab ta kiiresti kilbi alla, kui ohtu märkab.

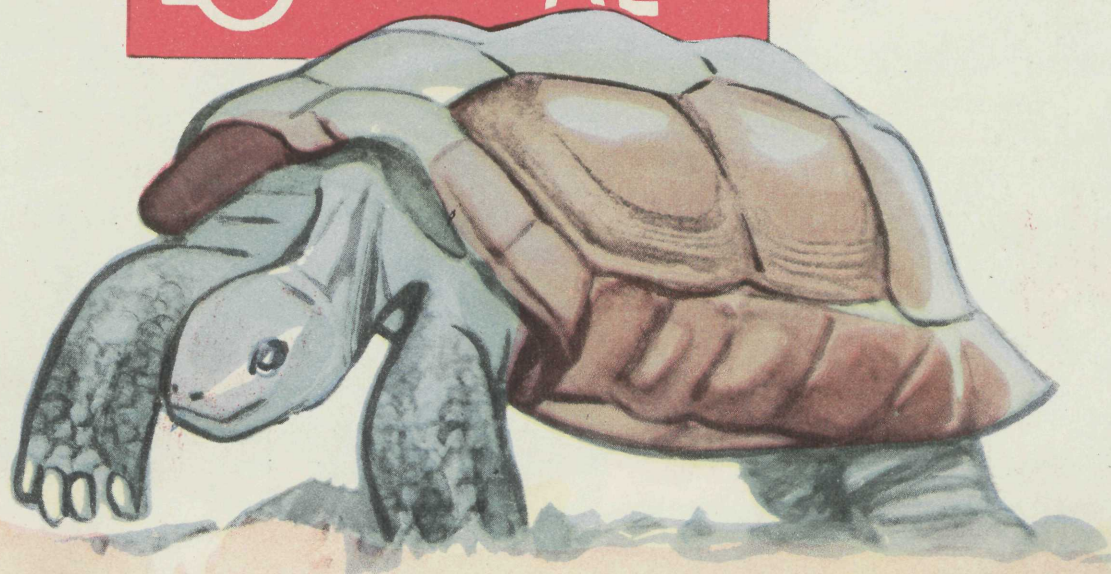
Selja- ja kõhukilp kaitsevad teda vaenlaste eest. Kilbid on nii tugevad, et nende peale ei hakka ka kõige kurjema kiskja hammas. Kilbi tugevust näitab veel see, et kilpkonnast võib vabalt vankriga üle sõita, kuid kilpkonn oma kilbi all ei tunnegi selle raskust.

Kilpkonnad elavad soojadel maadel. On olemas kuivamaa ja veekilpkonnad. Need, kes elavad vees, tarvitavad toiduks kalu. Need kilpkonnad aga, kes elavad kuival maal, söövad mitmesuguseid taimi ja seemneid.

Kilpkonni on nii väikesi kui ka suuri.

„TÄHEKESE“

LOOMAAED

Näiteks on supikilpkonn 450 kilo raske ning peaaegu kaks meetrit pikk.

Agas miks on tema nimi supikilpkonn? Küllap sellepärast, et tema lihast saab maitsvat suppi. Ka kilpkonnamunad on söödavad.

Jaanalindu nimetatakse küll linnuks, aga lennata ta ei saa. Sellepärast et ta tiivad on liiga lühikesed, aga ta ise kaalub 75 kilo ning on pika inimese kõrgune.

Jaanalinnud elavad suurte karjadena Aafrika ja Araabia legendikel. Nad on ülikiired jooksjad. Isegi kõige väledamad traavlid ei suuda nendega võistelda.

Toiduks tarvitavad jaanalinnud taimi, putukaid ja madusid.

Jaanalinnuna on nii suur, et sellest jätkuks hommikueineks vähemalt kümnele lapsele. Kõige suurem muna võib kaaluda 2 kilo. See on juba nagu paras kõrvits.

Ilusate sabasulgede tõttu kasvatatakse jaanalinde mõnel maal jaanalinnufarmides.

ELKNU Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu ajakiri „Täheke“ nr. 4. – 1960. Toimetuse kolleegium: E. Lahe, L. Lilleaas, I. Linnat, E. Lootsar, H. Pukk, H. Raigana. Toimetaja kt. O. Saar. Kunstiline toimetaja E. Pikk. Ajalehtede-Ajakirjade Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20. Ladumisele antud 4. III 1960. Trükkimisele antud 25. III 1960. Trükkimisele antud 25. III 1960. Paber 60X92, 1/4. Trükkimisele antud 2. Arvutuspoognaid 4. MB-02140. Tellimise nr. 911. Trükkimisele antud „Oktoober“, Tallinn, Tartu mnt. 49. Ilmub kord kuus. Üksiknumber rbl. 1.50. Журнал „Звездочка“. На эстонском языке. Издатель ЦК ЛКСМ Эстонии.

Esikaanel A. VENDERi joonistus „Meie ikka rõõmsad lapsed...“

KALLE, VALLE ja MALLE

A. SALDRE joonistused

